

MANJOT SINGH

Metge

“Quan vaig marxar de l'Índia, la mare em va abraçar, plorant”

ANTONI BASSAS

Gràcies per venir.

A vosaltres per convidar-me.

On vius, ara?

Ara mateix, a Girona. Fa sis anys que hi visc, d'ençà que vaig començar la universitat, però jo sóc d'Arbúcies.

Manjot... ¿O t'hauria de dir doctor Singh?

[Riu.] Com vulguis, però Manjot ja està bé. Ser metge era un dels somnis en què treballava de fa temps. La graduació va ser un dia molt bonic.

Doctor Singh, com has arribat fins aquí?

És complicada, la pregunta... Vaig néixer al Panjab, uns 500 quilòmetres al nord de Nova Delhi, en un poble molt petit. A casa parlem panjabi. Hi ha més parlants de panjabi fora del Panjab que allà, perquè molts emigren, i a Anglaterra i els Estats Units n'hi ha molts que el continuen parlant.

Quants anys tenies quan vas venir a Catalunya?

Catorze. Un tiet matern meu havia vingut aquí a treballar. El meu pare havia mort.

[En una redacció a 4t d'ESO, al final del primer any a Catalunya, el Manjot explicava així aquell moment: “Un dia, tornant de l'institut, la meua mare em va cridar a la seva habitació i em va fer seure davant seu. Em va sorprendre molt, això, perquè no era normal. Va haver-hi un silenci llarg que em va fer patir encara més. Potser és que ella

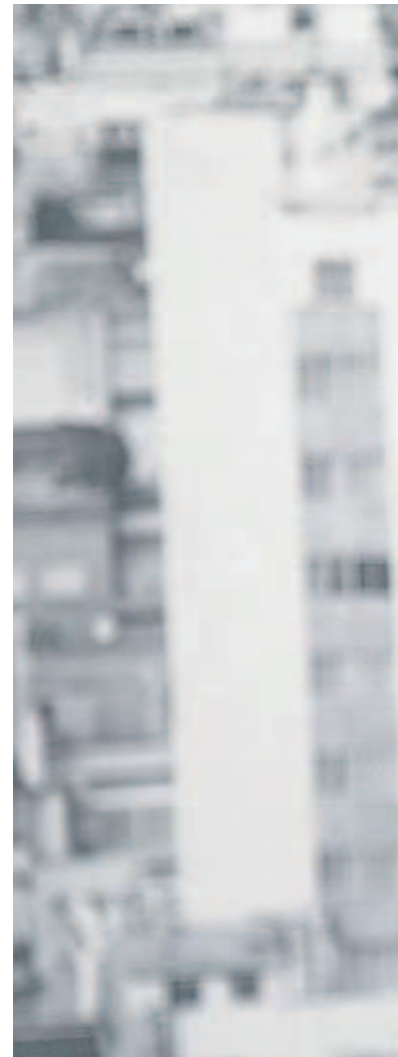
no s'atrevia a dir-m'ho: «El teu tiet m'ha preguntat si t'agradaria anar a viure amb ell. Fill meu, no pensis que això és per allunyar-te de nosaltres, sinó que és pel teu bé i perquè tinguis un futur brillant». Em va semblar com si tot m'hagués caigut a sobre. Li vaig dir que sí i la mare em va abraçar plorant”.]

Vam fer els tràmits i va arribar el dia. Un cop a l'aeroport, la mare em va dirigir unes paraules bastant dures: “Te'n vas a un lloc on estaràs lluny de mi, intenta mantenir-te com t'has mantingut aquí, has de tenir certs valors a la vida”... Això, en un nen de 14 anys, quan no saps quan la tornaràs a veure... Em va marcar, i per això vaig decidir transcriure-ho a la redacció. Em va dir que fos honest i puntual. Ella té molta obsessió a ser puntual. Ara quan hi vaig tornar, fa un any i mig, als matins de vegades em costava aixecar-me i encara ara em renyava.

El cas és que t'enfiles en un avió i véns cap aquí.

Sí, des de Nova Delhi. El meu tiet em va venir a buscar al Prat, i vam agafar el tren fins a Hostalric. Vam arribar a Hostalric i no teníem mitjans per anar fins a Arbúcies. Però justament va passar un amic seu, que ens va portar... Vaig veure que això seria una mica més difícil del que m'esperava. Em van posar a l'aula d'acollida. En el moment que vaig arribar jo hi havia bastants nens de fora. De Romania, Polònia, el Senegal, el Marroc... Èrem 7 o 8 que apreníem català. La primera conversa que vaig seguir va ser un

Perfil Potser algun dia, en algun CAP o en alguna unitat de cardiologia, ensopegareu amb el doctor Manjot Singh (Mahil Gahilan, Panjab, Índia, 1990). El coneixereu per la pell bruna, i els cabells negre carbó. Fins a segon de carrera els va dur llargs, recollits dins un turbant, tal com mana la religió sikh. “A la universitat em vaig occidentalitzar més”, explica ell mateix. També el coneixereu perquè parla un perfecte català d'Arbúcies, après a les aules d'acollida de l'IES Montsoriu, i perquè somriu amb una barreja de calma i humilitat. En marxar sol de casa, la seva mare li va dir: “A la vida sempre has de recordar el teu objectiu. Mai no el perdis de vista. Sigues puntual i honest, i no hauràs de patir per res. I vigila el teu caràcter”. El Manjot és la prova que el somni català continua existint.

divendres a la tarda, que ens ensenyaven com atendre el telèfon: “Sí, digui?”, aquestes són les primeres paraules que recordo. Estava molt ben muntat. Els professors preparaven activitats que t'incitaven a participar, i la gent amb qui vaig estar era molt maca. No era xauxa ni disbauxa, hi anaves i aprenies.

“Xauxa ni disbauxa!” Teniu fama, els que veniu de l'Índia, de ser molt bons en matemàtiques.

És veritat. Les dominava bé, no era un gran crac però les dominava. Recordo que a principis del tercer trimestre de 3r podia seguir la classe.

¿I cada quan trucaves o escrivies a la teua mare?

En aquella època li trucàvem el cap de setmana.

T'enyoraves molt?

Bastant. Sobretot el primer any i mig, perquè encara no estava del tot

Mireu el vídeo a AraTV

Rebuda "Venint del Panjab, l'institut d'Arbúcies em donava unes facilitats increïbles"
Feines "Mentre he estudiat medicina he fet de cambrer, de paleta i de fuster" **Futur**
 "M'agradaria molt ser cardiòleg, o metge de família, la figura que em va motivar"

PERE TORDERA

situat i a més no sabia quan tornaria. I això que a l'escola em van acollir molt bé. Em vaig fer amic de tota la classe. Era el nen que venia de fora i parlava anglès, i tothom em parlava en anglès. Era molt maco. És un poble petit i els companys de l'IES Montsoriu amb qui vaig coincidir em van donar molt suport.

¿Tenies la sensació que estaves en una escola amb bons professors i mitjans suficients?

Venint d'on venia, i sent una escola pública, vaig veure que tenia un nivell molt alt. A l'Índia havia anat a col·legis privats. Allà és bastant freqüent, perquè moltes vegades amb l'ensenyament públic no arribes on vols arribar. Aquí veia que les facilitats que tenia eren increïbles.

¿Recordes la primera vegada que vas anar a Barcelona?

Sí. Em va xocar molt la netedat dels carrers. Pensa que a l'Índia les con-

dicions de les vies públiques no són òptimes. Quan vaig aterrar a Barcelona vam agafar el tren i vaig veure que això era un paradís, comparat amb el que hi havia a l'Índia. Ho veia tot més net. Els passos zebra em van xocar molt. A l'Índia existeixen però ningú els fa cas. Al Prat vaig sortir amb la meua maleta i al pas de zebra em vaig posar a córrer. El meu tiet em va dir que tranquil, que aquí paraven.

Acabes l'ESO, vas a fer batxillerat i durant els estius ajudes el teu tiet i treballes.

Sí. Els estius, i quan anava a l'institut, els dimecres i divendres teníem la tarda lliure, així que anava a la fusteria on treballa el meu tiet. També he fet de cambrer, i de paleta, ajudant el meu tiet, perquè és bastant manetes. Era una manera d'ajudar-lo a arribar a final de mes i de mantenir-me a mi, que era una despesa.

Anaves a la discoteca?
No.

No hi has anat mai?

Sí, ara sí [riu]. Però quan estava a Arbúcies no sortia gaire. Potser no vaig sortir fins a finals de batxillerat, quan vaig començar a veure el que era la festa.

Quan vas sortir del Panjab amb 14 anys ja volies ser metge?

Sí, perquè des de ben petit la figura del metge del poble m'havia motivat bastant. Era el metge que ho dominava tot. La selectivitat em va anar bé i vaig aconseguir prou nota per matricular-me a medicina a la Universitat de Girona.

¿Això ja devia ser impressionant, no?

I tant. Almenys per a mi va ser un somni complert. Quan estava fent batxillerat no sabia si arribaria a medicina i no ho veia clar. Em van ajudar molt no només els professors que tenia a classe sinó també altres professors sense l'ajuda dels quals potser no m'hauria incorporat a l'institut tan bé, i no hauria après tan bé la llengua. És una suma de molts factors que jo hagi arribat més lluny del que esperava en aquell moment. Quan vaig acabar l'institut tenia por de passar a la universitat. No sabia què m'hi trobaria, quin ambient, perquè això volia dir anar-me'n d'Arbúcies, a viure en un pis d'estudiants. El meu degà, el doctor Brugada, em va acollir al seu laboratori. Tenia el laboratori de genètica a Girona, els professors de l'institut li van explicar la meua situació familiar i econòmica i em va acollir al laboratori. Durant els sis anys he anat treballant al laboratori. El primer any, com que dominava l'anglès, vaig fer traduccions d'articles, i un estiu vaig aprendre tècniques d'anàlisi genètica.

I encara feies de cambrer?

El primer any baixava els caps de setmana a Arbúcies, que era on feia de cambrer. El segon any ja no feia de cambrer els caps de setmana, però a l'estiu sí.

¿És educada aquí la gent amb els cambrers?

Bastant. Sempre hi ha excepcions, però per regla general sí. He après a tenir paciència. No tant pel mal tracte que puguis rebre, sinó perquè has de fer bona cara encara que per dins pensis que t'agradaria marxar. És una experiència que crec que m'ajudarà com a metge. Treballant de metge et trobes de tot.

Rebies moltes propines?

A Arbúcies no tant, perquè no hi havia tant turisme. Però a Begur és brutal. És turisme estranger. Deixen força més propina. Gairebé era un sobresou, uns 500 euros al mes en propines.

Finalment, després de sis anys de carrera, ara a finals de juny et vas graduar.

L'acte de la graduació va ser molt maco. No puc descriure el que vaig sentir en aquell moment. Em va emocionar molt el gest del degà, que va convidar l'exdegà –el doctor Brugada– perquè em donés el títol. Va ser un moment molt emocionant.

Vas trucar a la teva mare?

Sí, a la tarda, després d'haver sortit de l'acte. Li vaig dir que ja era metge. Em va dir que estava molt orgullosa de mi i que s'alegrava molt de tot el que havia aconseguit. Jo havia intentat que ella pogués venir, però al final no va ser possible, per diners i per papers. Li vaig dir que em sabia greu, però ella va dir que no patís per ella. De tota manera, jo hi vaig anar fa un any i mig. Vaig veure molt progrés, des del punt de vista econòmic i d'infraestructures. Per exemple, un centre comercial a deu minuts de casa meua.

Molt bé, senyor doctor. Ja ets metge. Ara ve el MIR, no? Quina especialitat t'agradaria fer?

En tinc diverses de pensades, però les que em farien molta il·lusió serien cardiologia o metge de família, que és la figura que a mi em va motivar. Tampoc ho veuria malament si no arribés a assolir l'objectiu de cardiologia.

I què la festa i les noies? ¿És un avantatge ser del Panjab, per allò del toc exòtic del company estranger?

No precisament. Amb els indis no funciona tant. Vaig començar a sortir sobretot quan vaig començar la universitat. També per socialitzar-me amb els companys. A Arbúcies no havia sortit tant, i els companys d'Arbúcies m'ho deien. És que a l'Índia la gent no surt de matinada. De fet, la segona vegada que hi vaig anar, vaig anar al cine amb els meus amics i potser vaig tornar a la una o les dues, i la meua mare ja em va renyar. Fa quatre anys que vaig començar a sortir amb una noia que va estudiar medicina amb mi. Es diu Sandra i és de Palafrugell. El seu pare és extremeny i la seva mare és gallega. Quan treballava a Begur, el restaurant era dels seus familiars. Aquest any ja hem compartit pis.

Tu, que has visualitzat constantment el teu futur, ¿en els pròxims 5 o 10 anys què voldries que et passés?

Aprovar el MIR, quedar-me a Catalunya a treballar –si pot ser a Barcelona o Girona–, aprendre molt, ser un bon especialista sigui en el que sigui, més endavant tenir fills i tenir estabilitat a la vida... Una mica d'estabilitat. —